

Sygn. akt II Ca 1076/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2021 roku w Lublinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku M. Ż. (1)

z udziałem M. Ż. (2)

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 29 lipca 2020 roku, w sprawie (...)

postanawia:

I. oddalić apelację;

II. zasądzić od M. Ż. (2) na rzecz M. Ż. (1) kwotę 2705,90 zł (dwa tysiące siedemset pięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

III. przejąć na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną część opłaty od apelacji w kwocie 500 zł (pięćset złotych).

Sygn. akt II Ca 1076/20

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy w B.

I. ustalić, że w skład majątku M. Ż. (1) i M. Ż. (3) wchodzi:

1. meble kuchenne o wartości 1179 zł,
2. zmywarka marki A. o wartości 560 zł,
3. chłodziarko-zamrażarka marki A. o wartości 850 zł,
4. frytkownica marki M. o wartości 60 zł,
5. robot wielofunkcyjny marki M. o wartości 120 zł,
6. maszynka do mielenia mięsa marki M. o wartości 100 zł,
7. kuchenka mikrofalowa marki S. o wartości 60 zł,
8. stół szklany o wartości 300 zł,
9. sześć krzeseł o wartości 300 zł,

10. trzy żyrandole o łącznej wartości 200 zł,
11. pralka automatyczna marki S. o wartości 300 zł,
12. huśtawka ogrodowa o wartości 400 zł,
13. piła stołowa marki N. o wartości 245 zł,
14. odkurzacz marki Z. o wartości 150 zł,
15. piła spalinowa marki P. o wartości 340 zł,
- 16 narożnik o wartości 600 zł,
17. łóżko do sypialni o wartości 700 zł,
18. telewizor marki T. o wartości 700 zł,
19. rower damka o wartości 250 zł,
20. samochód osobowy M. P., numer rejestracyjny (...), o wartości 1500 zł,
21. środki pieniężne ze sprzedaży samochodu osobowego marki R. (...), numer rejestracyjny (...), w wysokości 5400 zł,
22. środki pieniężne ze sprzedaży samochodu osobowego marki B. (...), numer rejestracyjny (...), w wysokości 1000 zł;

II. ustalić, że udziały w majątku wspólnym są równe;

III. dokonać podziału majątku wspólnego M. Ż. (1) i M. Ż. (2) w ten sposób, że:

- 1) przyznać wyłącznie na rzecz M. Ż. (1) ruchomości opisane w punkcie I.16, I.17, I.18, I.19 oraz środki pieniężne opisane w punkcie I.22 postanowienia,
- 2) przyznać wyłącznie na rzecz M. Ż. (2) ruchomości opisane w punkcie I.15, I.20 oraz środki pieniężne opisane w punkcie I.21 postanowienia,
- 3) zarządzić sprzedaż ruchomości opisanych w punkcie I.1 – I.14, stosownie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, ustalając, że suma uzyskana ze sprzedaży, po pomniejszeniu o nieuiszczone koszty egzekucyjne należne komornikowi sądowemu oraz po zwróceniu poniesionych przez wnioskodawczynię i uczestnika kosztów egzekucyjnych, będzie podlegała podziałowi po połowie na rzecz wnioskodawczyni i uczestnika;

IV. zasądzić od M. Ż. (2) na rzecz M. Ż. (1) kwotę 1745 zł tytułem dopłaty, płatną w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na wypadek „zwłoki” w płatności;

V. zasądzić od M. Ż. (2) na rzecz M. Ż. (1) kwotę 77043,17 zł tytułem zwrotu nakładów z majątku wspólnego na majątek odrębny, płatną w terminie sześciu miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia;

VI. oddalić w pozostałym zakresie żądania wnioskodawczyni i uczestnika o zwrot nakładów i wykup;

VII. orzec, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;

VIII. pobrać od M. Ż. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę 1810 zł tytułem „zwrotu kosztów postępowania”;

IX. pobrać od M. Ż. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę 1810 zł tytułem „zwrotu kosztów postępowania” (k. 282-283).

*

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 12 października 2002 roku M. Ż. (2) i M. Ż. (1) zawarli związek małżeński, natomiast w dniu 27 listopada 2007 roku zawarli umowę majątkową małżeńską, na podstawie której ustanowili z tym dniem rozdzielną majątkową w miejsce ustawowej wspólności majątkowej. Notariusz sporządzający umowę pouczył strony o skutkach prawnych związanych z zawarciem umowy.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 23 kwietnia 2008 roku M. Ż. (2) zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę hipotecznego kredytu (...) na nabycie domu jednorodzinnego. Kwota udzielonego kredytu wynosiła 57827,20 CHF. Od początku wszystkie raty tego kredytu spłacał M. Ż. (2) z uzyskiwanego wynagrodzenia. Do dnia 7 września 2017 roku uiszczył z tego tytułu kwotę 26558,04 CHF.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 14 maja 2008 roku M. Ż. (2) nabył prawo własności nieruchomości zabudowanej drewnianym budynkiem mieszkalnym i murowaną piwnicą, położonej w S. S., obejmującej działkę nr (...) o powierzchni 0,2019 ha.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 15 maja 2009 roku M. Ż. (2) i M. Ż. (1) zawarli umowę majątkową małżeńską, na podstawie której przywrócili z tym dniem ustrój ustawowej wspólności majątkowej.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 2 kwietnia 2010 roku M. Ż. (1) i M. Ż. (2) zawarli z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę hipotecznego kredytu mieszkaniowego (...) na rozbudowę budynku mieszkalnego położonego na działce nr (...) w S. S.. Kwota udzielonego kredytu wynosiła 154875 zł. Raty tego kredytu spłacał wyłącznie uczestnik z uzyskiwanych dochodów. Od dnia 2 kwietnia 2010 roku do dnia 8 września 2017 roku spłacono z tytułu tej umowy łącznie kwotę 73924,99 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że po uzyskaniu kwoty kredytu małżonkowie rozpoczęli prace budowlane na działce w S. S. Do stojącego na nieruchomości drewnianego domu dobudowali murowaną część. W trakcie budowy rodzice wnioskodawczyni darowali M. Ż. (1) i M. Ż. (2) drewno na krokwie do konstrukcji dachu domu oraz kupili kabinę prysznicową. W 2013 roku matka wnioskodawczyni darowała M. Ż. (1) i M. Ż. (2) pieniądze, za które nabyli gres na podłogę do kuchni, salonu i jadalni. W 2014 roku małżonkowie wprowadzili się do wybudowanego domu, natomiast w październiku – listopadzie 2017 roku uczestnik rozpoczął wykonywanie ocieplenia dobudowanej murowanej części domu.

Sąd Rejonowy ustalił, że M. Ż. (1) i M. Ż. (2) nabyli wyposażenie do nowego domu w postaci mebli kuchennych, zmywarki marki A., chłodziarko-zamrażarki marki A., frytkownicy marki M., robota wielofunkcyjnego marki M., maszynki do mielenia mięsa marki M., kuchenki mikrofalowej marki S., stołu szklanego, sześciu krzeseł, trzech żyrandoli, pralki automatycznej marki S., huštawki ogrodowej, piły stołowej marki N., odkurzacza marki Z., piły spalinowej marki P., narożnika, roweru typu damka. Równocześnie po wprowadzeniu się do nowego domu od rodziców wnioskodawczyni otrzymali telewizor marki T.. Także matka wnioskodawczyni sfinansowała zakup dwóch maszyn do szycia marki J., łóżka do sypialni i laptopa marki L..

Sąd Rejonowy ustalił, że w sierpniu 2014 roku M. Ż. (2) kupił samochód osobowy marki P. o numerze rejestracyjnym (...). W 2014 roku nabył jeszcze samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który przekazał żonie. W maju 2017 roku M. Ż. (2) nabył samochód osobowy marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 8 września 2017 roku M. Ż. (2) i M. Ż. (1) zawarli kolejną umowę majątkową małżeńską, na podstawie której ustanowili z tym dniem rozdzielną majątkową w miejsce ustawowej wspólności majątkowej.

Sąd Rejonowy ustalił, że w listopadzie 2017 roku M. Ż. (1) sprzedała samochód osobowy marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za cenę 1000 zł, którą uzgodniła wspólnie z M. Ż. (2).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 14 maja 2018 roku M. Ż. (2) sprzedał samochód osobowy marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za kwotę 900 zł. Wartość tego samochodu wynosiła wówczas 5400 zł. W dniu zbycia samochód ten był sprawny i nie wymagał naprawy.

Sąd Rejonowy ustalił, że M. Ż. (1) i M. Ż. (2) przeznaczyci na własne potrzeby kwoty uzyskane ze sprzedaży pojazdów.

Sąd Rejonowy wskazał dowody, na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych, oraz przedstawił swoje stanowisko w zakresie oceny dowodów.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że dla oceny skutków majątkowych wynikających z powstania i podziału majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika mają zastosowanie przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w brzmieniu aktualnie obowiązującym z zastrzeżeniem wynikającym z przepisów art. 5 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1691).

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 31 § 1 k.r.o., art. 33 pkt 1, 2 i 10 k.r.o., art. 43 § 1 k.r.o. i art. 46 k.r.o. i wskazał, że ustalenie składu i wartości majątku wspólnego następuje „przy uwzględnieniu jego wartości z dnia dokonywania podziału, ale według stanu istniejącego w chwili ustania wspólności majątkowej”. Przedmiotem podziału są jedynie aktywa majątku wspólnego. Podziałowi podlegają przedmioty majątkowe będące składnikami majątku wspólnego i istniejące w chwili dokonania podziału tego majątku.

Sąd Rejonowy wskazał, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika wchodziły ruchomości wymienione w punkcie I podpunkty 1-20 postanowienia z dnia 29 lipca 2020 roku. Nie była kwestionowana ich wartość oszacowana przez biegłego.

Sąd Rejonowy uznał, że do składników majątku wspólnego nie można zaliczyć dwóch maszyn do szycia marki J. i laptopa marki L.. Z przedmiotów tych korzystała wyłącznie wnioskodawczyni celem zaspokajania osobistych potrzeb, a w związku z tym ruchomości te wchodziły w skład majątku osobistego wnioskodawczyni.

Sąd Rejonowy wskazał, że w skład majątku wspólnego wchodziły trzy samochody osobowe, przy czym pojazdy marki B. i R. (...) zostały zbyte po ustaniu wspólności majątkowej. Sąd uznał, że kwoty uzyskane ze sprzedaży powinny być rozliczone w postępowaniu o podział majątku.

Sąd Rejonowy uznał, że w skład majątku wspólnego nie wchodzi nieruchomości stanowiąca działkę gruntu numer (...) o powierzchni 0,2019 ha, położona w miejscowości S., gmina B., zabudowana budynkiem mieszkalnym, dla której prowadzona jest księga wieczysta numer (...). W dniu 14 maja 2008 roku, to jest w dniu nabycia nieruchomości przez uczestnika, między małżonkami obowiązywał ustrój rozdzielności majątkowej ustanowiony umową z dnia 27 listopada 2007 roku. W związku z tym nie miało znaczenia skąd i w jakich proporcjach pochodziły środki na nabycie tej nieruchomości.

Sąd Rejonowy wskazał, że przywracając w dniu 15 maja 2009 roku ustawową wspólność majątkową, M. Ż. (1) i M. Ż. (2) nie zdecydowali się na włączenie do majątku wspólnego nieruchomości oznaczonej jako działka numer (...), należącej do majątku osobistego uczestnika.

Sąd Rejonowy wskazał, że przyznanie wnioskodawczyni i uczestnikowi oznaczonych ruchomości opierało się na ich zgodnym stanowisku, natomiast w odniesieniu do pozostałych ruchomości wchodzących w skład majątku wspólnego zarządza została ich sprzedaż stosownie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, ponieważ nikt z uczestników nie wnosił o ich przyznanie dla siebie.

Sąd Rejonowy wskazał, że zasądził od M. Ż. (2) na rzecz M. Ż. (1) kwotę 1745 zł tytułem dopłaty, a wartość dzielonego majątku wspólnego wyniosła 9900 zł. Na poczet udziału uczestnika Sąd zaliczył wartość przyznaną uczestnikowi

składników majątku wspólnego, w tym samochodu marki R., która wynosi łącznie 6740 zł. Na poczet udziału wnioskodawczyni Sąd zaliczył wartość przyznanych wnioskodawczyni składników majątku wspólnego, w tym środków pieniężnych ze sprzedaży samochodu marki B., która wynosi łącznie 3250 zł.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 45 § 1 k.r.o. i art. 231 § 1 k.c. i wyjaśnił, że nie jest zasadne roszczenie M. Ż. (1) o przeniesienie własności nieruchomości oznaczonej jako działka numer (...), ponieważ wnioskodawczyni z mężem dokonała jedynie rozbudowy drewnianego budynku znajdującego się na tej nieruchomości, a ponadto nie można uznać wnioskodawczyni za samoistnego posiadacza w dobrej wierze. Nie można również uznać, aby wartość budynku przenosiła znacznie wartość zajętej na ten cel działki.

Sąd Rejonowy uznał za zasadne żądanie wnioskodawczyni z tytułu zwrotu nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika w postaci spłaty rat dwóch kredytów przeznaczonych na zakup nieruchomości i rozbudowę budynku mieszkalnego. Środki na ten cel pochodziły z majątku wspólnego – wynagrodzenia za pracę uczestnika.

Sąd Rejonowy wskazał, że z informacji banków wynika, że w okresie od dnia 15 maja 2009 roku do dnia 7 września 2017 roku na poczet spłaty kredytu (...) udzielonego uczestnikowi uiszczono łącznie kwotę 80161,34 zł. Z tytułu kredytu (...), udzielonego obojgu małżonkom, od dnia 2 kwietnia 2010 roku do dnia 8 września 2017 roku spłacono łącznie kwotę 73924,99 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że łącznie w czasie obowiązywania wspólności ustawowej spłacono z majątku wspólnego kwotę 154086,33 zł, dlatego też należało zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni połowę tej kwoty, to jest 77043,17 zł.

Sąd Rejonowy uznał, że brak było podstaw do uwzględnienia stanowiska uczestnika i pomniejszenia zasądzonej na rzecz wnioskodawczyni kwoty nakładów o kwotę pozostałego do spłaty kredytu (...), to jest 57278,43 zł.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że w sprawie o podział majątku wspólnego byłych małżonków sąd dokonuje podziału składników majątkowych (aktywów), natomiast nie rozstrzyga o zaciągniętych przez oboje małżonków w czasie trwania wspólności ustawowej i niespłaconych jeszcze długach oraz nie dokonuje „podziału” zobowiązań byłych małżonków, w tym także poprzez potrącenie przysługujących zobowiązań.

Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawczyni i uczestnik są stroną umowy kredytowej z dnia 2 kwietnia 2010 roku, co oznacza, że ich zobowiązanie ma charakter solidarny, a podział majątku nie wpływa na obowiązek dłużników osobistych spłaty tego kredytu zgodnie z umową. Przyszłe raty kredytu są zobowiązaniem niewymagalnym w chwili orzekania o podziale majątku, wymagalność poszczególnych rat powstaje bowiem dopiero w dniu ustalonym w harmonogramie spłat kredytu. Nie można więc dokonywać podziału lub rozliczenia nie spłaconych jeszcze długów, obciążających nadal – mimo ustania ustawowej wspólności majątkowej – oboje małżonków na skutek czynności prawnych podjętych przez nich w czasie trwania wspólności.

Sąd Rejonowy wskazał, że z uwagi na przyjęcie, iż w skład majątku wspólnego nie wchodzi nieruchomość położona w S. S., Sąd całości oddalił żądanie wnioskodawczyni o zwrot nakładów z jej majątku osobistego na majątek wspólny w postaci zakupu glazury, kabiny prysznicowej oraz wykonania więźby dachowej. Ubocznie Sąd wskazał, że z zeznań wnioskodawczyni i jej matki wynika, że drewno na krokwie, kabinę prysznicową oraz pieniądze na zakup gresu darowała ona obojgu małżonkom.

Sąd Rejonowy wskazał, że z uwagi na to, że w skład majątku wspólnego nie wchodzi nieruchomość położona w S. S. Sąd oddalił także żądanie uczestnika o zwrot nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny w postaci spłaty rat kredytów po dniu 8 września 2017 roku oraz związanych z ociepleniem przez uczestnika murowej części budynku.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 520 § 1 k.p.c.

*

Od postanowienia z dnia 29 lipca 2020 roku apelację wniósł M. Ż. (2), reprezentowany przez pełnomocnika, wskazując, że zaskarża to postanowienie „w części, tj.:

- pkt V w całości, oraz
- pkt VI w części, w której Sąd oddalił żądania uczestnika o zwrot nakładów w pozostałym zakresie”.

Uczestnik zarzucił:

„1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 235² § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. polegającą na pominięciu wniosków dowodowych zawartych w piśmie pełnomocnika uczestnika z dnia 3 czerwca 2020 r. poprzez uznanie ich za spóźnione, w sytuacji, gdy realizacja tych wniosków jawiła się jako niezbędna celem sprecyzowania roszczeń uczestnika w zakresie rozliczeń dot. spłaconych na dzień zamknięcia rozprawy kredytów zaciągniętych przez strony (wysokości spłat oraz osoby spłacającej oba kredyty), do czego uczestnika zobowiązał Sąd, zaś biorąc pod uwagę daty ostatnich wykazów bankowych, niezbędne było zaktualizowanie tych danych;

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na pominięciu okoliczności dotyczących sytuacji majątkowej uczestnika (utrzymywanie się jedynie z emerytury, brak majątku nadającego się do spieniężenia) i zasądzeniu od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwoty 77.043,17 zł tytułem rozliczenia płatną w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia, co wynika z nieuwzględnienia przez Sąd zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, podczas gdy prawidłowo poczyniona analiza tegoż materiału dowodowego, mając przy tym na względzie oddalone roszczenia uczestnika o pomniejszenie nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty, winna była doprowadzić Sąd do przeświadczenia o konieczności rozłożenia spłaty na raty;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 5 k.c. w zw. z art. 45 § 1 k.r.o. polegające na uznaniu, że wnioskodawczyni słusznie domagała się rozliczenia nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika w postaci pełnej kwoty odpowiadającej połowie spłaconych w okresie od 15 maja 2009 r. do dnia 7 września 2017 r. rat obu kredytów hipotecznych, w sytuacji, gdy stroną jednej z umów jest sama wnioskodawczyni, przy czym nigdy nie spłacała i nie spłaca do chwili obecnej (mimo upływu ponad 3 lat od ustania wspólności majątkowej małżeńskiej) w żadnym zakresie żadnego z w/w zadłużeń, przy czym obciążenie o charakterze prawnorzeczowym w postaci hipoteki dotyczy tylko uczestnika, jako właściciela nieruchomości, co w konsekwencji oznacza czynienie przez wnioskodawczynię ze swego prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego;

b) art. 45 § 1 k.r.o. polegające na oddaleniu żądania uczestnika o zwrot nakładów w pozostałym zakresie, w sytuacji, gdy rozliczenie uiszczonych przez niego w okresie od ustania wspólności majątkowej do zamknięcia rozprawy rat kredytu wspólnie zaciągniętego przez strony, jak również pomniejszenie nakładów należnych uczestnicze o pozostałą do spłaty wysokość tego zadłużenia, było w pełni uzasadnione”.

Uczestnik wniósł o „rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji wydanego na rozprawie w dniu 1 lipca 2020 r. w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych uczestnika, jako że postanowienie to miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a nie podlegało zaskarżeniu zażaleniem i w związku z tym na podstawie art. 382 k.p.c. wniósł o zwrócenie się przez Sąd do (...) o udzielenie informacji, która ze stron niniejszego postępowania uiszczala do chwili obecnej raty obu kredytów hipotecznych oraz w jakiej łącznej wysokości”.

Uczestnik wniósł ponadto o zmianę postanowienia w zaskarżonej części poprzez:

„• zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwoty 19.764,74 zł (...) tytułem nakładów z majątku wspólnego na majątek odrębny, płatną w terminie 6 (sześciu) miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia;

• oddalenie wniosku uczestniczki o rozliczenie tych nakładów w pozostałej części”.

Uczestnik wskazał ponadto, że „w sytuacji, gdyby Sąd uznał zarzuty sformułowane w pkt I a) oraz pkt 2 a) i b) za bezzasadne, wnosi alternatywnie o zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt V i zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwoty 77.043,17 zł w następujący sposób:

• pierwsza rata w wysokości 19.300,00 złotych (...) płatna w terminie 6 (sześciu) miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

• druga rata w wysokości 19.300,00 złotych (...) płatna w terminie 1 (jednego) roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

• trzecia rata w wysokości 19.300,00 złotych (...) płatna w terminie 18 (osiemnastu) miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia

• czwarta rata w wysokości 19.143,17 złotych (...) płatna w terminie 2 (dwóch) lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia” (k. 308-312)

÷

W odpowiedzi na apelację M. Ż. (1), reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych (k. 330-331).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że w niniejszej sprawie do rozpoznania apelacji mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 7 listopada 2019 roku.

Przepis art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469) stanowi, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Do wniesionej apelacji nie ma natomiast zastosowania przepis art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

÷

Apelacja uczestnika jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., zaś zaskarżone postanowienie, pomimo częściowo nietrafnego uzasadnienia, jest prawidłowe.

Na wstępie należy wskazać, że postanowienie Sądu pierwszej instancji zostało zaskarżone tylko częściowo, a mianowicie w części obejmującej rozstrzygnięcie zawarte w punkcie V, to jest zasądzające od M. Ż. (2) na rzecz M. Ż. (1) zgłoszone przez wnioskodawczynię roszczenia dodatkowe, oraz w części obejmującej zawarte w punkcie VI rozstrzygnięcie oddalające zgłoszone przez uczestnika roszczenia dodatkowe.

Nie zostały natomiast zaskarżone rozstrzygnięcia zawarte w punktach I, II, III i IV, dotyczące ustalenia składu majątku wspólnego podlegającego podziałowi, wysokości udziałów w tym majątku, sposobu podziału tego majątku oraz obowiązku uiszczenia i wysokości dopłaty.

Zaskarżone przez uczestnika rozstrzygnięcia zawarte w postanowieniu z dnia 29 lipca 2020 roku nie są objęte zasadą integralności orzeczeń działowych, co oznacza, że ich zaskarżenie nie miało wpływu na możliwość uprawomocnienia się rozstrzygnięć zawartych w punktach I-IV. Te ostatnie rozstrzygnięcia uprawomocniły się, ponieważ wnioskodawczyni i uczestnik nie wnieśli w tym zakresie apelacji.

Przepis art. 363 § 3 k.p.c., mający odpowiednie zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym (art. 13 § 2 k.p.c.), stanowi, że jeżeli zaskarżono tylko część orzeczenia, staje się ono prawomocne w części pozostałej z upływem terminu do zaskarżenia, chyba że sąd drugiej instancji może z urzędu rozpoznać sprawę także w tej części.

÷

Przystępując do oceny zasadności zarzutów przytoczonych w apelacji należy wskazać, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie stanowiącym podstawę faktyczną zaskarżonych przez uczestnika rozstrzygnięć, a także prawidłowej oceny dowodów, które stanowiły podstawę tych ustaleń.

Okolicznością bezsporną był fakt, że w dniu 23 kwietnia 2008 roku M. Ż. (2) zawarł umowę kredytu zatytułowaną jako „UMOWA kredytu hipotecznego (...) (k. 78-85).

Uzyskana z tytułu kredytu kwota 57827,80 CHF została przeznaczona w całości na zapłatę ceny sprzedaży nieruchomości wynikającej z umowy sprzedaży z dnia 24 kwietnia 2008 roku, zawartej między J. Ł. i U. Ł. a M. Ż. (2) (k. 226).

W dniu 14 maja 2008 roku sprzedający i kupujący zawarli umowę przenoszącą własność nieruchomości będącej przedmiotem umowy sprzedaży, a mianowicie nieruchomości oznaczonej jako działka numer (...), położonej w S. S., o powierzchni 0,2019 ha (k. 266-268).

W okresie od dnia 27 listopada 2007 roku do dnia 15 maja 2009 roku między M. Ż. (2) i M. Ż. (1) istniała ustanowiona umownie rozdzielność majątkowa (k. 13-14, 45-45v).

Z powyższego jednoznacznie wynika, że zobowiązanie wynikające z umowy z dnia 23 kwietnia 2008 roku było wyłącznie zobowiązaniem M. Ż. (2) związanym wyłącznie z powiększeniem majątku osobistego uczestnika, to jest z nabyciem własności nieruchomości oznaczonej jako działka numer (...), położonej w S. S., o powierzchni 0,2019 ha.

W dniu 15 maja 2009 roku między M. Ż. (1) i M. Ż. (2) przywrócony został ustrój ustawowej wspólności majątkowej, który istniał do dnia 8 września 2017 roku.

Bezsporne było, że we wskazanym wyżej okresie zadłużenie z tytułu umowy kredytu zawartej w dniu 23 kwietnia 2008 roku spłacał wyłącznie M. Ż. (2) ze swojego wynagrodzenia za pracę. W okresie od dnia 15 maja 2009 roku (od chwili zawarcia umowy majątkowej małżeńskiej) do dnia 8 września 2017 roku (do chwili zawarcia umowy majątkowej małżeńskiej) pobrane przez M. Ż. (2) wynagrodzenie za pracę stanowiło składnik majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika (art. 31 § 2 pkt 1 k.r.o.).

Przepis art. 45 § 1 zd. 1 k.r.o. stanowi, że każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód.

Przepis art. 45 § 3 k.r.o. stanowi, że przepisy powyższe stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy dług jednego z małżonków został zaspokojony z majątku wspólnego.

Zaspokojenie z wynagrodzenia za pracę uczestnika w okresie od dnia 15 maja 2009 roku (od chwili zawarcia umowy majątkowej małżeńskiej) do dnia 8 września 2017 roku (do chwili zawarcia umowy majątkowej małżeńskiej) rat kredytu wynikających z umowy kredytu z dnia 23 kwietnia 2008 roku oznacza, że dług ten został zaspokojony z majątku wspólnego małżonków Ż.

Roszczenie M. Ż. (1) o zasądzenie z tego tytułu kwoty 40080,67 zł (k. 235), stanowiącej połowę kwoty zapłaconej przez uczestnika na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej we wskazanym wyżej okresie, było w rzeczywistości roszczeniem o zwrot wydatków poczynionych z majątku wspólnego na zaspokojenie osobistego długu M. Ż. (2). Podstawę prawną tego roszczenia stanowiły przepisy art. 45 § 3 k.r.o. w zw. z art. 45 § 1 zd. 1 k.r.o.

Należy przy tym wskazać, że nawet gdyby powyższe roszczenie nie zostało zgłoszone przez wnioskodawczynię, Sąd Rejonowy miałby obowiązek orzec o tym roszczeniu z urzędu. Obowiązek taki wynika bowiem z przepisów art. 45 § 3 k.r.o. w zw. z art. 45 § 1 zd. 1 i § 2 k.r.o.

÷

Jeżeli chodzi o roszczenie M. Ż. (1) o zasądzenie od M. Ż. (2) kwoty 36962,50 zł z tytułu nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika, zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 1 lutego 2020 roku (k. 235), to również należy uznać, że roszczenie wnioskodawczyni w tym zakresie było zasadne, a w związku z tym rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zasądzające tę kwotę jest prawidłowe.

W omawianym zakresie zachodzi podobna, chociaż nie tożsama rodzajowo sytuacja, jak w przypadku spłaty zadłużenia z tytułu umowy kredytu zawartej w dniu 23 kwietnia 2008 roku.

Bezsporne jest, że w dniu 2 kwietnia 2010 roku M. Ż. (2) i M. Ż. (1) oraz (...) Bank (...) zawarli umowę kredytu hipotecznego o nazwie „(...) hipoteczny z oprocentowaniem zmiennym” (k. 15-24), na podstawie której uzyskali kredyt w kwocie 154875 zł.

Bezsporne jest również, że całość środków finansowych uzyskanych tytułem kredytu na podstawie umowy z dnia 2 kwietnia 2010 roku M. Ż. (2) i M. Ż. (1) przeznaczyli na rozbudowę i wykończenie budynku mieszkalnego znajdującego się na nieruchomości oznaczonej jako działka numer (...), położonej w S. S., stanowiącej składnik majątku osobistego M. Ż. (2).

Wprawdzie względem banku kredytującego M. Ż. (2) i M. Ż. (1) ponosili i nadal ponoszą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z umowy z dnia 2 kwietnia 2010 roku, jednak nie oznacza to, że w stosunkach wewnętrznych każdy z małżonków jest zobowiązany do zapłaty jedynie połowy kredytu.

Przepis art. 376 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

Z powołanego przepisu jednoznacznie wynika, że to treść stosunku wewnętrznego między współdłużnikami solidarnymi rozstrzyga o istnieniu i zakresie roszczeń regresowych między nimi.

W rozpoznawanej sprawie jest oczywiste, że skoro środki uzyskane z tytułu kredytu zostały w całości przeznaczone na rozbudowę i wykończenie budynku mieszkalnego znajdującego się na nieruchomości wchodzącej w skład majątku osobistego M. Ż. (2), a stanowiły składnik majątku wspólnego M. Ż. (2) i M. Ż. (1), to środki te stanowiły nakład z majątku wspólnego małżonków Ż. na majątek osobisty M. Ż. (2). (...) tych środków do majątku wspólnego w czasie trwania wspólności mógł nastąpić poprzez spłacanie przez M. Ż. (2) zaciągniętego kredytu środkami pieniężnymi z majątku osobistego, gdyby takimi środkami w rzeczywistości dysponował. W sytuacji, gdy w czasie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej środki na spłatę omawianego kredytu pochodziły z wynagrodzenia za pracę M. Ż. (2), a więc

ze składnika majątku wspólnego, następowała sytuacja, w której dług M. Ż. (2) wobec „majątku wspólnego” (poprzez zmniejszanie zadłużenia na rzecz Banku) był spłacany ze środków z tego majątku.

W związku z tym przy podziale majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej M. Ż. (2) zobowiązany jest do zwrotu M. Ż. (1) połowy środków, jakie w czasie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej przeznaczył z wynagrodzenia za pracę (składnika majątku wspólnego) na spłatę kredytu wykorzystanego w całości na nakłady i wydatki związane z majątkiem osobistym M. Ż. (2).

W okresie od dnia 2 kwietnia 2010 roku do dnia 8 września 2017 roku z tytułu omawianego kredytu uiszczona została na rzecz Banku z wynagrodzenia za pracę uczestnika kwota 73924,99 zł. Połowę tej kwoty zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni Sąd pierwszej instancji.

÷

Bezzasadna jest apelacja uczestnika w odniesieniu do zawartego w punkcie VI postanowienia rozstrzygnięcia oddalającego żądania M. Ż. (2) o zwrot „nakładów”, określone ostatecznie w piśmie procesowym z dnia 3 czerwca 2020 roku.

Uczestnik domagał się zasądzenia:

1) kwoty 11835,79 zł, stanowiącej połowę kwoty sumy rat kapitałowo-odsetkowych wynikających z umowy kredytu (...) z dnia 2 kwietnia 2010 roku, zapłaconych przez M. Ż. (2) po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej do dnia 27 kwietnia 2020 roku;

2) kwoty 10187 zł tytułem zwrotu kosztów remontu (ocieplenia) domu, wykonanego po dniu 8 września 2017 roku.

Jak już wyżej wyjaśniono, środki pochodzące z kredytu uzyskanego przez wnioskodawczynię i uczestnika na podstawie umowy z dnia 2 kwietnia 2010 roku przeznaczone zostały w całości na rozbudowę i wykończenie budynku mieszkalnego znajdującego się na nieruchomości wchodzącej w skład majątku osobistego uczestnika. Z tego też względu uczestnik, który po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej spłacał z własnych środków pozostały do zapłaty kredyt nie może domagać się zwrotu od wnioskodawczyni połowy zapłaconej kwoty. Co więcej, gdyby w przyszłości nastąpiła sytuacja, że to wnioskodawczyni dokonałaby zapłaty całości lub części zadłużenia z tytułu kredytu na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej, jako dłużnik osobisty na podstawie umowy z dnia 2 kwietnia 2010 roku, to opisana wyżej treść istniejącego między nią a uczestnikiem stosunku prawnego (wykorzystanie kredytu w całości na majątek osobisty uczestnika) uzasadniałaby roszczenie wnioskodawczyni w stosunku do uczestnika o zwrot całości zapłaconych kwot.

÷

Oczywiście bezzasadne jest żądanie M. Ż. (2) zasądzenia od M. Ż. (1) kwoty 10187 zł tytułem zwrotu kosztów remontu (ocieplenia) domu. Prace i wydatki z nimi związane miały miejsce już po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej i dotyczyły nieruchomości, która nie wchodziła w skład majątku wspólnego małżonków Ż., a tym samym po ustaniu tej wspólności nie stanowiła przedmiotu współwłasności w częściach ułamkowych. Uczestnik dokonał zatem nakładów z własnych środków na nieruchomość, której jest jedynym właścicielem. Brak jest zatem podstawy prawnej, która uzasadniałaby obciążenie wnioskodawczyni jakąkolwiek częścią kosztów wykonanych prac. Co więcej, gdyby w celu wykonania ocieplenia uczestnik wykorzystał jakiegokolwiek środki finansowe, które przed ustaniem wspólności stanowiły składnik majątku wspólnego, to sam byłby zobowiązany do zwrotu wnioskodawczyni połowy tych środków.

÷

Oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 5 k.c. W rozpoznawanej sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek okoliczności faktyczne, które uzasadniałaby przyjęcie, że wnioskodawczyni, która domaga się

połowy środków z majątku wspólnego przeznaczonych przez uczestnika na spłatę własnych zobowiązań, nadużyła swojego prawa do domagania się tych środków.

÷

Bezzasadny jest zarzut przytoczony w punkcie 1 a) części wstępnej apelacji. Zarzut ten jest przy tym bezprzedmiotowy dla rozstrzygnięcia apelacji, ponieważ nie odnosi się do tego, co stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji (pozytywnego lub negatywnego), oraz do tego, co jest objęte zakresem zaskarżenia wynikającym z apelacji uczestnika.

Roszczenia małżonka o zwrot wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny, mają charakter „procesowy” w takim znaczeniu, że o roszczeniach tych sąd orzeka wyłącznie na żądanie uprawnionego małżonka, a nie z urzędu. Żądanie takie może zostać zgłoszone we wniosku o podział majątku lub w późniejszym piśmie procesowym danego małżonka, zaś pismo procesowe powinno odpowiadać wymaganiom wniosku, a więc przede wszystkim zawierać dokładnie określone żądanie i wskazanie faktów, na których małżonek opiera swoje żądanie (art. 511 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

To od danego małżonka zależy, czy w postępowaniu o podział majątku wspólnego zgłosi żądanie zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. W każdym razie sąd nie ma obowiązku podejmowania jakichkolwiek czynności sądowych w tym celu, aby małżonek mógł takie żądanie zgłosić. Sąd dokonuje czynności sądowych dopiero wówczas, gdy wniesione zostanie do sądu pismo procesowe zawierające stosowne żądanie.

W rozpoznawanej sprawie uczestnik „odwrócił” właściwy bieg czynności, oczekując, że Sąd Rejonowy podejmie czynności sądowe, które umożliwią, czy też ułatwią uczestnikowi zgłoszenie żądania.

Sąd Rejonowy prawidłowo rozstrzygnął zatem żądanie uczestnika w takim kształcie, w jakim zostało zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 3 czerwca 2020 roku (k. 276-278). Uczestnik domagał się zasądzenia:

1) kwoty 11835,79 zł, stanowiącej połowę kwoty sumy rat kapitałowo-odsetkowych wynikających z umowy kredytu (...) z dnia 2 kwietnia 2010 roku, zapłaconych przez M. Ż. (2) po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej do dnia 27 kwietnia 2020 roku; zakres żądania uczestnika zawartego w piśmie procesowym z dnia 3 czerwca 2020 roku (k. 276-277) wynika z następującego wyliczenia:

$$(26262,97 \text{ zł} + 71312,72 \text{ zł})^1 - (16418,92 \text{ zł} + 57485,19 \text{ zł})^2 = 23671,58 \text{ zł}$$

$$23671,58 \text{ zł} : 2 = 11835,79 \text{ zł}$$

¹⁾ suma rat kapitałowo odsetkowych uiszczonych w okresie od dnia 2 kwietnia 2010 roku do dnia 27 kwietnia 2020 roku, wskazanych w zaświadczeniu z dnia 28 kwietnia 2020 roku (k. 242).

²⁾ suma rat kapitałowo odsetkowych uiszczonych w okresie od dnia 2 kwietnia 2010 roku do dnia 8 września 2017 roku, wskazanych w zaświadczeniu z dnia 5 grudnia 2019 roku (k. 224)

2) kwoty 10187 zł tytułem zwrotu kosztów remontu (ocieplenia) domu, wykonanego po dniu 8 września 2017 roku.

Tylko ubocznie należy wskazać, że całkowicie niezrozumiałe było zgłoszenie w piśmie z dnia 3 czerwca 2020 roku wniosków o wystąpienie do Banku o udzielenie informacji o aktualnym stanie spłacania kredytu, skoro sam uczestnik posiadał wiedzę o wpłatach, jakich dokonywał po dniu 27 kwietnia 2020 roku, dysponował potwierdzeniami wpłat, jeżeli ich dokonał, a ponadto sam miał nieograniczony dostęp do informacji i dokumentów bankowych, skoro był stroną umowy kredytu z dnia 2 kwietnia 2010 roku.

÷

Oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. przytoczony w punkcie I b) części wstępnej apelacji. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. jest przepisem proceduralnym określającym zasady oceny dowodów, a więc pośrednio dotyczy problematyki ustaleń faktycznych w sprawie cywilnej i pozostaje bez jakiegokolwiek związku z zagadnieniem materialnoprawnym, jakim jest kwestia rozkładania na raty świadczeń pieniężnych zasądzonych w postanowieniu o podział majątku wspólnego. W odniesieniu do świadczeń pieniężnych z tytułu spłat i dopłat podstawę prawną rozkładania na raty stanowią przepisy art. 212 § 3 k.c. w zw. z art. 1035 k.c. i w zw. z art. 46 k.r.o. W odniesieniu do świadczeń pieniężnych z innych tytułów podstawę prawną rozkładania na raty stanowi przepis art. 320 k.p.c., będący nie tylko przepisem o charakterze proceduralnym, ale również materialnoprawnym i mający odpowiednie zastosowanie w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu nieprocesowym (art. 13 § 2 k.p.c.).

Kwestionując rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w zakresie sposobu i terminu spełnienia zasądzonego świadczenia w kwocie 77043,17 zł, przy braku zarzutów dotyczących prawidłowości ustaleń faktycznych w zakresie sytuacji majątkowej i osobistej wnioskodawczyni i uczestnika, M. Ż. (2) powinien sformułować zarzut naruszenia przepisów art. 320 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Taki zarzut nie został jednak sformułowany w apelacji.

Biorąc jednak pod uwagę, że sąd drugiej instancji w granicach zaskarżenia bada z urzędu prawidłowość zastosowania prawa materialnego przez sąd pierwszej instancji, nawet bez powołania się stron na naruszenie tego prawa, należy stwierdzić, że w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy nie zachodziła możliwość rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c., w szczególności w sposób wnioskowany przez uczestnika w apelacji. Sytuacja majątkowa osoby zobowiązanej, a zwłaszcza wysokość bieżących dochodów, nie jest wyłącznym wyznacznikiem zastosowania powołanego przepisu. Sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych danej sprawy, w tym także interes uprawnionego, i dopiero w szczególnie uzasadnionych wypadkach może w postanowieniu rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że wprawdzie o roszczeniach, o jakich mowa w przepisach art. 45 k.r.o., sąd orzeka – co do zasady – przy podziale majątku wspólnego (art. 45 § 2 in principio k.r.o.), jednak nie oznacza to, że rozstrzygnięcie o takich roszczeniach jest dopiero pochodną prawomocnego rozstrzygnięcia o podziale majątku wspólnego. Innymi słowy, roszczenia, o jakich mowa, nie stają się wymagalne dopiero z chwilą uprawomocnienia się postanowienia orzekającego podział majątku, czy też z chwilą uprawomocnienia się roszczenia zasądzającego takie roszczenie. Roszczenia takie stają się wymagalne – co do zasady – z chwilą orzeczenia o nich w postanowieniu o podziale majątku wspólnego. Późniejsza wymagalność uzależniona jest od zastosowania przez sąd przepisu art. 320 k.p.c., a wcześniejsza przepisu art. 45 § 2 in fine k.r.o.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy oznaczył termin spełnienia zasądzonego świadczenia na sześć miesięcy, uzależniając rozpoczęcie tego terminu od uprawomocnienia się postanowienia. Biorąc pod uwagę fakt, że od chwili wydania przez Sąd Rejonowy postanowienia upłynęło już ponad półtora roku, jak również fakt, że nie ma podstaw do zmiany rozstrzygnięcia w tym zakresie na niekorzyść uczestnika (art. 384 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), należy uznać, że już tylko z tego względu rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji co do terminu spełnienia zasądzonego świadczenia jest dla uczestnika bardziej korzystne, niżby to wynikało z oceny stanu faktycznego sprawy.

Zwrócić przy tym należy uwagę, że już od chwili ustania wspólności majątkowej małżeńskiej M. Ż. (2) powinien liczyć się z obowiązkiem zwrotu M. Ż. (1) środków pieniężnych wykorzystanych z majątku wspólnego na spłatę zobowiązań związanych wyłącznie z własnym majątkiem osobistym i gromadzić środki na ten cel albo też dokonać rozliczenia w inny, uzgodniony z wnioskodawczynią sposób.

*

Na podstawie 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy postanowił zasądzić od M. Ż. (2) na rzecz M. Ż. (1) kwotę 2705,90 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W związku z tym, że apelacja M. Ż. (2) została oddalona w całości, uczestnik powinien zwrócić M. Ż. (1) całość kosztów poniesionych przez wnioskodawczynię w postępowaniu odwoławczym. Koszty te obejmują:

1) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wnioskodawczyni – 2700 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 4 pkt 8 w zw. z § 2 pkt 6 i w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.),

2) opłatę pocztową za przesłanie do Sądu Okręgowego przesyłki poleconej zawierającej odpowiedź na apelację – 5,90 zł (k. 332).

*

Na podstawie art. 113 ust. 1 (a contrario) ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Okręgowy postanowił przejąć na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną część opłaty od apelacji w kwocie 500 zł.

W związku z tym, że apelacja uczestnika została oddalona w całości, a uczestnik był zwolniony od obowiązku uiszczenia wskazanej części opłaty, brak jest podmiotu, na który mógłby zostać włożony obowiązek uiszczenia tej części opłaty na rzecz Skarbu Państwa.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 Por.: wyrok SN z dnia 15 maja 2001 roku, I CKN 350/00, Lex nr 52667; postanowienie SN z dnia 4 października 2002 roku, III CZP 62/02, OSN C 2004, z. 1, poz. 7; wyrok z dnia 11 marca 2004 roku, V CK 328/03, Lex nr 183779; wyrok SN z dnia 14 lipca 2004 roku, IV CK 544/03, Lex nr 116591; wyrok SN z dnia 24 czerwca 2005 roku, V CK 704/04, Lex nr 180875; wyrok SN z dnia 25 sierpnia 2004 roku, I PK 22/03, OSN P 2005, z. 6, poz. 80; uchwała SN z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSN C 2008, z. 6, poz. 55.